

KUNSTHÅNDVERK

20 RÅDHUSGATA

0151 OSLO

+ 47 90 79 33 97

KUNSTPODDEN

AKTUELT

KUNSTKRITIKK

OM TIDSSKRIFTET

ABONNEMENT

LOGG INN

Samtidsarkeologi for viderekomne

January 17, 2019

Tittel: *Everyone says Hello*

Kunstnere: Benedikt Fischer, Neke Moa, Reinhold Ziegler, Helene Duckert, Máret Anne Sára og Matt Lambert, Ahmed Umar, Beatrice Brovia og Nicolas Cheng, Camilla Luihn, Katie Kameen, Nanna Melland, Jorge Manilla, Lisa Walker, Dana Hakim, Heidi Sand, Veronika Fabian, Auli Laitinen, Darja Popolitova og Sigurd Bronger

Kurator: Lars Sture

Sted: Kunstnerforbundet, Oslo

Tid: 10. januar – 24. februar 2019

Installasjonsfoto av *Everyone says Hello* på Kunstnerforbundet. Foto: Thomas Tveter

Det kan virke som en særdeles long shot, men jeg tror de fleste noen ganger har vært borti det å plutselig komme til å tenke på noe helt annet enn det man for øyeblikket forholder seg til, med den der irriterende følelsen av å ikke helt få fatt i hvordan det henger sammen eller hva som utløser det. Ofte henger heller ikke det man tenker og det man ser sammen, og tankerekken er gjerne resultatet av interne tilfeldigheter og eksterne forstyrrelser (eller omvendt). Men noen ganger *vet* man at man er inne på noe, uten at man for den saks skyld evner å gjøre særlig rede for det. Og det er omtrent der jeg er nå, der jeg sitter med en ambisjon om å skrive meg frem til fullstendig opplysning, eller muligens ut av det, og er litt engstelig og skeptisk i forhold til hvorvidt det vil lykkes noe særlig, til tross for at alle varselklokker for at jeg faktisk er inne på noe blinker for full styrke. Fordi, det er

innledningsvis definerte som en long shot – er en helt annen subsjanger innenfor en subsjanger; noe jeg tror kalles for «soundcloud rap». Nå er det ikke så helt tilfeldig heller, fordi jeg har hatt grunn til å gruble over det allerede tidligere siden jeg er far til en farlig ung mann med en preferanse for den slags. Og jeg har humret litt over generasjonskløften som har åpnet seg. Fordi jeg forstod det virkelig ikke. Hvorvidt man egentlig kan kalle det for «rap» er én ting; tekstene består ofte av bare en setning, noen ganger et eneste ord, som gjentas til forbannelse over en statisk sampling. En annen ting er at sjangerens utøvere basically består av pårøykede fjortiser med alarmerende mange ansiktstatoveringer, som enten ender opp i fengsel på livstid, eller dør av en overdose før de rekker å fylle 16 år. Det tok meg litt tid, men jeg innbiller meg at det har noe å gjøre med at den generasjonen som er under 20 år nå er den første til å vite helt sikkert at vi er føkka. At havnivået vil legge det meste av landområder under seg omtrent på samme tid som det siste ville dyret gir opp og ikke gidder mer. Og at det vil oppleves som en lettelse siden alle nasjonalstater uansett vil være fascistiske diktaturer når vi kommer så langt. Hvis vi kommer så langt.

“Everyone says Hello er, som kollektiv manøver, nærmest et sjamanistisk scenario, der de utstilte objektene bytter mellom å trekke veksler på forbrukersamfunnets resirkuleringsprinsipp og å agere som potensielle verktøy for kommende ritualer. ”

Dana Hakim, *Crafted Fear*, 2016. Iron mesh, tread, paint. Foto: Tamuz Rashman

Jorge Manilla.

Og, jeg *vet* altså at det ligger en forbindelse her et sted, selv om den selvsagt er å finne mellom langt flere oppholdssteder. Det kan være at det bare er denne samtidige pessimismen som farger av seg, og det er jo interessant nok; *Everyone says Hello* er, som kollektiv manøver, nærmest et sjamanistisk scenario, der de utstilte objektene bytter mellom å trekke veksler på forbrukersamfunnets resirkuleringsprinsipp og å agere som potensielle verktøy for kommende ritualer. De kan på samme tid se ut til å peke simultant på en alt mer tvilsom fremtid og sin egen forhistorie. For eksempel ville arbeidene til **Dana Hakim** eller **Jorge Manilla** egnet seg utmerket til å ha hengende rundt halsen i det man danser rundt et bål for å fremkalle regn, eller som oppmerksomhetsgenerator i forbindelse med en premiere på operaen for å lokke til seg ukebladsfotografer. Selv om begge deler i lys av konteksten fremstår som omtrent like tvilsomme. Fordi det er også dette; **Nanna Melands** *Ring of Ignorance* og **Sigurd Brongers** *Bæreinstrument for 50.000 kuler* som i en forstand fungerer som symbolsk selvforsvar. Eller, det som muligens utløste min grubling over ansiktstatuvert og internetbasert ungdom; **Helene Duckerts** manisk-depressive ansamling av

diverse objekter fra et hverdagsliv i høygir; sigarettpakker, kaffekrus, leker, ølbrikker, reklamedingser, og det for snart 40 år siden av undergrunnen annekterte symbolet for Mercedes, som siden da har fungert som populærkulturell markering innenfor hip-hop, og da i første rekke brukt som – nettopp – smykke. Omtrent som sikkerhetsnålen fungerte for pønkerne, og av samme grunn: det kostet ikke noe. Det var bare å rappe det fra en parkert bil. Etterhvert som pengene begynte rulle inn ble det vanligere med Mercedes-symbolet i gull, hengende fra en fet lenke. Det er gammelt nytt, men prinsippet gjelder fortsatt.

Nanna Meland, *Ring of Ignorance*. Tin.

Sigurd Bronger, *Bæreinstrument for 50.000 kuler*. Halskjede. Sølv, forgylt messing, bronse, rustfritt stål, glasslinse, lærsnor.

“(…) det er og interessant, på en litt creepy måte siden det fyrer opp under den illuminatikonspiratoriske paranoidpaniske tesen om at globaliseringen fører til kulturell forflatning, hvor til forveksling like kunstprosjekter foregår simultant i Hong Kong, Melbourne, Chicago og Fauske.”

Helene Duckert, *Penis Envy*.

Selv om dette er en internasjonal affære med tyve deltakende kunstnere er graden av resirkulering en av de tingene som får dette til å fremstå som bemerkelsesverdig homogent. Kanskje ikke så mye at man kunne forestilt seg at de var en organisert gjeng med et felles formulert program, men ikke så langt unna at man kan tenke seg at de har bakgrunn fra den samme kunsthøgskolen ved omtrent

samme tid. Det har de altså ikke, og det er og interessant, på en litt creepy måte siden det fyrer opp under den illuminatikonspiratoriske paranoidpaniske tesen om at globaliseringen fører til kulturell forflatning, hvor til forveksling like kunstprosjekter foregår simultant i Hong Kong, Melbourne, Chicago og Fauske. Nå er jeg ikke tilbøyelig til å tenke på det som forflatning, og tror heller det skyldes at verden nå har en generasjon voksne som har vokst opp med internett som en selvfølge, men det er da også i det landskapet de innledningsvis nevnte forbindelsene gjerne oppstår. Og den faktiske forbindelsen mellom «soundcloud rap» og denne utstillingen ligger i selve verket langt utenfor mitt eget forskrudde hode, og jeg vet det nå; det handler om en fundamental oppgitthet. Ikke tilsiktet, eller en gang nødvendigvis bevisst, men det handler i begge tilfeller om hvor i alle dager du kan gå når all informasjon er desinformasjon, og om hva som er pent i en verden hvor alt og alle febrilt gjør hva de kan for å få det enda litt styggere. Hvordan forholder man seg til smykker under sånne omstendigheter? Vel, man *kan* tatovere seg i trynet, eller, hvis man nå skulle være smykkekunstner, gå tilbake til det arkaiske utgangspunktet og se på de muligheter som uansett til enhver tid er ubegrensede. Det peneste eksemplet her, og derfor også det mest effektive, er **Benedikt Fischers** *Pearly White* – et hjerte med spisse hoggtenner, skåret ut i midten av et sjøskjell. Det oppfyller alle kriterier man kan tenkes å legge på noe som er ment til å ha på jakkeslaget; det adresserer den kollektive desorienteringen ganske nøyaktig, i en offentlighet dominert av ekstremere. Det gir også et hint om hvordan man håndterer kommende forandringer på et personlig plan; med symbolsk kjærlighet og ubegrenset aggressivitet. Ytterst ligger det et politisk statement der et sted, i fornektelsen av en formulert politikk og visualiseringen av tilnærmet null impuls kontroll. Vi lever kanskje i interessante tider, men det vil nok bli *virkelig* interessant om litt.

Benedikt Fischer, *Pearly White*, 2018. Mother of pearl, remaium, sculpey.

Tommy Olsson

Share

0 Likes

← Stairway to the stars

En journalistisk lesning av design →

Comments (0)

Newest First

Subscribe via e-mail

Preview

POST COMMENT...

Tidsskriftet KUNSTHÅNDVERK ©
2015

